

Hoofdstuk 1

Vijf Platte neuzen

‘Dokkie! Ga eens van de bank af. Hup!’

Mama’s stem klinkt streng. Heel streng.

Als ze zo tegen mij praat, dan zou ik wel luisteren, denkt Sofie.

Maar Dokkie niet. De hond gromt zachtjes, doet één oog even open en meteen weer dicht. Dan rekt ze zich uit waardoor ze nóg meer plaats inneemt op de bank. Als ze kon praten zou ze zeggen: ‘Ik doe wat ik wil, baasje.’ Zo kijkt ze in elk geval.

‘Vooruit Dok! Van die bank af. Luis-te-ren!!’

Mama’s stem klinkt nog strenger. Zachtjes duwt ze Dokkie op de grond.

Dokkie is er niet van onder de indruk. Zodra mama zich omdraait, springt ze weer op de bank.

‘Nou ja!’ zegt mama. ‘Fie, zeg jij eens wat.’

Sofie grinnikt.

‘Je weet toch dat Dokkie maar naar één persoon luistert. En ik ben dat niet.’

Mama zucht.

‘Ja, naar je broer Fin. Maar die is taart halen bij de bakker.’

‘Dan moeten we wachten tot hij terug is,’ zegt Sofie. Ze ploft naast Dokkie op de bank en kriebelt de hond in haar nek. Dokkie gaat er bijna van spinnen, zo lekker vindt ze dat.

Mama haalt haar schouders op. Je ziet haar denken: irritante hond. Zo kijkt ze in elk geval.

Sofie gaat achterstevoren op haar knieën op de bank zitten. Ze drukt haar neus plat tegen het raam, alsof ze dan beter kan zien wat er buiten gebeurt.

‘Het duurt nog zeker een half uur voor ze er zijn,’ zegt mama.

‘Hallo allemaal! Zijn ze er al?’

Het is de stem van opa. Hij en oma komen binnen. Ze hebben een rondje door de haven gelopen. Dat doen ze bijna elke dag. 'Even naar de bootjes kijken,' zegt opa dan. Daarmee bedoelt hij de boten van hun botenverhuurbedrijf, Van de Weter - Water. Vroeger was oma de baas, samen met opa. Nu hebben ze een stapje teruggedaan en is mama directeur. In Nederland tenminste. Van de Weter - Water zit ook in Frankrijk en Italië.

'Jessie is al geland,' zegt opa. 'Dat heb ik op de app gezien. Ik heb haar gevraagd of ze haar locatie wil delen, dan zien we waar ze zijn. Maar die tuthola doet dat natuurlijk niet. Ze luisterde vroeger al niet.'

'Ho ho, pa,' zegt mama. 'Let een beetje op je taal. Vooral als een van mijn kinderen erbij is. En praat niet zo over mijn zus. Ze is geen tuthola, maar een lieverd.' 'Tuthola. Nu zeg je het zelf ook.' Opa bromt.

Sofie schiet in de lach. 'Opa,' zegt ze. 'Zoiets zegt een leraar toch niet?!'

Opa gaf vroeger les op een basisschool. Daar is hij lang geleden mee gestopt, maar hij is altijd een beetje een leerkracht gebleven. Hij legt graag dingen uit.

'Het is twee uur en vijf minuten vliegen vanaf Venetië,' zegt opa. 'Dan ...'

'Stop maar, opa,' zegt Sofie. 'Ik merk vanzelf wanneer ze er zijn.' Ze drukt haar neus weer tegen het raam.

'Daar is Fin,' roept ze.

Fin komt binnen met een witte doos. Hij is Sofies tweelingbroer. Ze zijn tien jaar en ze hebben nóg een broer, Thomas van vijftien.

'Alsjeblieft,' roept Fin. 'Een supertaart. Voor een superfamilie.'

'Zet maar op tafel,' roept mama.

Fin zet de taart op het randje van de tafel en wurmt zich op de bank tussen Dokkie en Sofie.

Mama schuift de taart een stukje verder zodat hij veilig staat.

'Fin, wil jij die hond van de bank afhalen?' vraagt ze.

Fin slaat zijn arm om Dokkie heen.

'Tuurlijk niet,' zegt hij. 'Veel te gezellig. Dokkie woont hier ook.'

Mama zucht.

'Niet alleen de hond luistert niet naar mij,' zegt ze. 'Ook mijn kinderen doen waar ze zelf zin in hebben.'

Ze klinkt streng, maar haar ogen lachen. Mama is dol op Dokkie.

Ook Fin drukt zijn neus plat tegen het raam. 'Ik kijk met je mee, Fie,' zegt hij. 'Misschien komen ze dan eerder.'

Thomas komt de kamer in.

'Ha lekker, taart,' zegt hij. Hij tilt het deksel van de witte doos.

'Laat dat,' zegt mama. 'Die taart is voor als Jessie, Filippo en Matteo er zijn.'

Tot die tijd laat je die doos dicht.'

Ze schuift de doos nog een stukje verder naar achter. Alsof Thomas er dan niet bij kan.

'Har, wil jij even naar de haven lopen?' vraagt mama. 'Het gaat om de familie Zwart. Je weet wel. Ze huren elk jaar een motorjacht. Je hoeft alleen nog de sleutels en de waterkaarten te geven. En even kletsen. Verder heeft Teun alles al geregeld.'

Teun is een medewerker van Van de Weter - Water. Op hem kun je bouwen, zegt mama altijd. Teun weet alles. Van de boten, het onderhoud, de huurders. En van de familie. Hij staat altijd klaar.

Papa staat op. Hij bemoeit zich nauwelijks met hun bedrijf. Hij werkt bij een reclamebureau, maar als mama hem vraagt om te helpen in het familiebedrijf, doet hij dat natuurlijk wel.

'Wij wachten ondertussen op mijn zus,' zegt mama en ze wurmt zich tussen Sofie en Dokkie in.

Dokkie gromt zachtjes. Ze wil niet opschuiven. Ze doet het alleen omdat Fin haar stiekem een knikje geeft.

Mama ziet het. 'Die hond,' zegt ze.

'Die hond is lief,' zegt Thomas.

'Zeker,' antwoordt mama. 'Ze moet alleen beter luisteren. In elk geval naar mij.'

'Brave hond,' zegt Fin. Hij lacht.

'Ik wil er ook bij,' roept Thomas. Woest springt hij op de bank, naast Fin.

Van buiten zie je nu vijf neuzen plat tegen het raam gedrukt. Van Fin, Sofie, mama, Thomas en de hondenneus van Dokkie. Opa en oma zitten rustig op de andere bank en papa is naar de haven.

Hoofdstuk 2

Welkom

‘Ik hoop dat Matteo savoirdi heeft meegenomen,’ zegt Sofie. ‘Dat zijn de allerlekkerste koekjes die ik ken.’

Ze spreekt het overdreven Italiaans uit. ‘Sa-vo-jar-die ...’

‘Dat zijn gewoon lange vingers,’ bromt Thomas. ‘Maar dan wat groter.’

‘Niet!’ roept Sofie. ‘Ze smaken anders. Veel lekkerder. En het toetje wordt er ook veel lekkerder van.’

Thomas lacht. ‘Je bedoelt tiramisu. Dat is altijd lekker. Vooral als Filippo het maakt.’ Filippo is de man van tante Jessie. Hij is een Italiaan. Daarom wonen ze ook in Italië. Ze hebben een paar jaar in Nederland gewoond, maar Filippo kon niet wennen.

‘Nederland isse regen en regels,’ zegt hij vaak. Dat zijn twee dingen waar hij niet van houdt. Hij houdt wel van mode. Filippo draagt altijd opvallend felgekleurde schoenen en zijn broeken zijn net te kort, vindt opa.

Omdat Filippo een paar jaar in Nederland heeft gewoond, spreekt hij goed Nederlands. Al hoor je nog steeds dat hij een Italiaan is. Achter veel woorden plakt hij de letter e. ‘Ik wil een ijsje’ klinkt bij hem als: ikke wille unne ijsje. En soms zegt hij zelfs ‘Ikke wille oen gelato.’

Gelato klinkt mooier dan ijs, vindt Filippo. En het smaakt ook lekkerder. Sofie is het met hem eens.

Ze duwt haar neus nog platter tegen het raam. Het lijkt te helpen, want ze hoort getoeter. Er rijdt een auto de straat in. Hij stopt bij hen voor de deur. Mama sprint naar de voordeur. Sofie vliegt achter haar aan, gevolgd door Fin, oma, Thomas en opa. Alleen Dokkie blijft op de bank liggen.

Een voor een stappen ze uit: Jessie, Filippo en Matteo. Ze komen helemaal uit Venetië, in Italië. Eerst met het vliegtuig en het laatste stuk met een huurauto.

In Italië verhuren ze boten, net als de ouders van Sofie, Fin en Thomas. Grote boten, kleine boten, motorboten, zeiljachten, sloepjes ... alles wat vaart. Oma is het bedrijf begonnen, met één bootje. Zo verdiende ze haar eerste geld. Later kocht ze steeds een boot erbij om te verhuren en ging opa haar helpen. Nog later gingen ook hun kinderen in het bedrijf werken. Mama vormt met Jessie en Thomas de tweede generatie. Eerst hadden ze een vakantiebaantje. Nu werkt bijna de hele familie bij Van de Weter - Water. Iedereen verhuurt boten. De ouders van Fin, Sofie en Thomas in Nederland en Jessie en Filippo in Italië. Oom Thomas werkt niet bij het familiebedrijf. De vestiging in Zuid-Frankrijk wordt gerund door zijn vrouw Shelly. Zij is de bedrijfsleider. Thomas werkt in een Frans ziekenhuis. En hoewel hij niet bij Van de Weter – Water werkt, is hij wel eigenaar en mag hij dus ook meedenken en meebeslissen. Elk jaar komt de familie bij elkaar om het familiebedrijf te bespreken. Het ene jaar in Frankrijk, het jaar daarna in Italië en nu dus in Nederland.

‘Jèèèssss!’

Mama valt tante Jessie in haar armen. Het is het startschot van één grote knuffelpartij. Mama en Jessie omhelzen oma. Papa komt uit de haven rennen en slaat Filippo op zijn schouders en Fin en Sofie geven Matteo een high five.

Thomas staat er rustig bij te kijken. Dan wisselt iedereen. Oma knuffelt Matteo, mama geeft Filippo een dikke hug en opa

geeft tante Jessie op haar kop. 'Waarom heb je je locatie niet gedeeld?' vraagt hij. 'Ik ben er nu toch,' zegt Jessie. Ze lacht. 'Wanneer leer je dat je een stapje terug hebt gedaan? Dat je niemand iets hoeft uit te leggen en dat je ook niet meer de baas bent?'

Opa kijkt bozig. Toch slaat hij zijn arm om Jessie heen. Zo verdwijnt de stoet naar binnen.

'Taart!' roept mama. 'Nederlandse taart, speciaal gehaald door Fin.'

'Ik wil liever dropjes,' roept Jessie. 'Nederlandse dropjes. Heb je die?'

Matteo kijkt vies.

'Bah, dropjes,' zegt hij.

'Hoezo houd jij niet van dropjes,' zegt Sofie. 'Elk Nederlands kind houdt van drop.'

'Ik ben geen Nederlands kind,' zegt Matteo. 'Ik ben een Italiano.' Hij legt de klemtoon op de tweede a.

'Nou ja,' zegt Sofie. 'Je hebt jaren in Nederland gewoond. Dan hoor je drop lekker te vinden.'

Matteo was nog piepjong toen hij naar Nederland kwam. Zijn moeder is overleden bij zijn geboorte. Na een tijdje werden Jessie en Filippo verliefd en gingen ze in Nederland wonen. Filippo bleef altijd Italiaans praten tegen zijn zoon. Hierdoor spreekt Matteo vloeiend Nederlands én Italiaans.

'Fin heeft taart gehaald bij de bakker,' zegt mama. 'Maar omdat ik jou zo goed ken, heb ik voor jou ...'

Mama zwaait een zak voor tante Jessies neus. 'Tada ... Nederlandse dropjes.' Tante Jessie glundert. 'Die eet ik helemaal alleen op,' zegt ze en meteen propt ze er twee in haar mond. Ze doet haar ogen dicht.

'Hemels,' zegt ze. 'Wat heb ik dit gemist.'

'Het lijkt wel of je die dropjes meer hebt gemist dan je eigen familie,' zegt oma.

'Dat klopt,' zegt Jessie. Ze grijnst. 'Maar jullie heb ik ook gemist. Mijn zus Nan die zo lief is om dropjes voor me te kopen. Mijn zwager Har en jullie ook.'

Ze kijkt haar ouders aan. 'En mijn lieve neefjes en nicht natuurlijk.'

Ze blaast een kus naar Thomas, Fin en Sofie en ze kijkt er verliefd bij.

'Je gedraagt je steeds meer als een Italiaanse,' zegt mama.

'Io amo l'Italia,' zegt Jessie. Ze giechelt.

‘Dat versta ik heus wel,’ zegt mama.

‘Dat versta ik zelfs,’ zegt Sofie. ‘Ik hou van Italië.’

‘Molto bene,’ zegt tante Jessie. ‘Heel goed.’

Ze aait Dokkie.

‘En wanneer komt mijn lieve broer Thomas met Shelly en hun kinderen Tom en Roos?’

‘Om vier uur,’ zegt opa. ‘En dan gaan we meteen aan boord.’

Dus nu gaan we taart eten.’

‘Wij hebben ook lekkers meegenomen,’ zegt Filippa.

Hij geeft Sofie een knipoog en een tasje.

‘Ikke wete dat jij ervan houdt,’ zegt hij.

Sofie kijkt in het tasje.

‘Savoardi!’ roept ze blij. ‘Die eet ik ook helemaal alleen op.’

‘Niets ervan!’ roept haar oudste broer. ‘Delen!’

‘Neem jij maar een lange vinger, Thomas,’ zegt Sofie. ‘Voor jou is dat hetzelfde.’

= OM TE DOEN =

Je bedrijf op een Poster

De familie Van de Weter heeft een familiebedrijf. Net als jouw familie. Maak een poster van jullie familiebedrijf.

Plak, schrijf en teken wat jij belangrijk vindt op een groot papier. Bijvoorbeeld:

- Het logo van jullie bedrijf.
- Het jaar waarin het bedrijf is opgericht.
- Producten die jullie verkopen.
- Wat jullie doen voor klanten.
- De familieleden en de mensen die er werken.
- Foto's of tekeningen van het gebouw, de bedrijfsbus of ... bedenk het maar!

Tip: Doe alle kletsvragen in dit boek samen met je vader, moeder, opa of oma. Vraag hen om jouw antwoorden op te schrijven. Het is leuk om ze later terug te lezen.

Wie is hier eigenlijk de baas?

Bij Sofie thuis luistert hun hond Dokkie alleen naar Fin. En hij is niet eens de baas van Dokkie.

- Wie is in jullie familiebedrijf de baas?
- Wanneer ben je eigenlijk de baas?
- Wie is bij jullie thuis de baas? Hoe weet je dat?
- Als jij één dag de baas mag zijn, wat zou je dan doen?